

Cuộc Săn Người Vĩ Đại

Nguyễn Đức Quang
Saigon - 1970

1. Người bỏ nhau lúc bước vào đời. Rồi hàng
đêm bơ vơ đưa người đi mãi. Những oán hờn dồn dập đè nén thêm
sâu. Lúc thấy mình làm người được có bao lâu. Người rủ
nhau, người rủ nhau đi săn loài người.
Người rủ nhau đi săn loài người. Kèn gọi
quần đêm đêm cho người thức mãi. Mỗi linh hồn dần vật cuộc sống lênh
dênh. Có bao giờ người sợ loài thú non xanh, Mà giờ
đây người chợt thấy lo sợ nhau hơn.

Chords: C, Am, Dm, G, D7, G7

ĐK. Người là ai? Người là ai? Loài thú
 hoang không nơi nương thân trời này? Người là ai? Người là
 ai? Người sẽ còn sẵn người sẵn hoài sẵn nữa hay thôi.
 Người là ai?

2. Người bỏ đi trốn giữa ruộng đồng,
 Rồi từng đêm qua mau nuôi dài lo lắng.
 Mắt xa vời lờ mờ mảnh đất chia xa
 Biết đâu đường về làng ruộng vỡ sông khô.
 Người ngần ngại, rồi ngại lờ, chui rúc ven bờ.

Người rình nhau trước ngõ đời nghèo,
 Cửa thành đô xa xôi trăm nụ đã héo.
 Bóng hung thần đổ dài đèn sáng trong đêm.
 Bỗng thấy mình một loài thú quái say điên.
 Người lừa nhau, người diệt nhau trong nhà giam đen.
 (vào Điệp Khúc)

3. Người bị sẵn ngay trên lục địa,
 Cuộc đuổi xua mệnh mỏng hãi hùng gian trá.
 Vũ khí nào người dùng để chống can qua.
 Vũ khí nào người dùng chẳng giết ngay ta.
 Người rào quanh, người tự giam trong đáy nhà mồ.

Người phải đi ngang sa mạc hồng,
 Kẻ cùng đỉnh lang thang trong trời cát nóng.
 Thú vui nào chờ ngoài đảo ốc xa xăm?
 Trí khôn nào mật ngọt nhỏ xuống môi xanh?
 Người bỏ đi, cuộc đời qua, không một con mê.
 (vào Điệp Khúc)